

GÖKÇE ATABEK

5.2



KITAPSAATI
YAYINLARI

5.2

GÖKÇE ATABEK

Genel Yayın Nu.: 18

ISBN: 978-605-82552-7-2

1. Basım, Nisan 2018

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.©2018
Kitapsaati©2018

Bu kitabın tüm hakları saklıdır.
Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.

Sertifika Nu.: 12131

Editör: Faruk Emre Özünü
Son Okuma: Ada Merve Güngör, Gözde Yılmaz
Sayfa Tasarımı: Aysu Alagöz
Kapak Tasarımı: Ahmet Kaan Ölçek

Baskı ve Cilt: Sözkese Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
İVOGSAN 1518. Sk. MAT-SİT İş Merkezi No. 2/40 Yenimahalle / ANKARA
Tel: 0312 395 21 10
Sertifika Nu.: 13268



KİTAPSAATİ YAYINLARI

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.
Bağcılar Mahallesi Şemsettin Günaltay Caddesi
283. Sokak 9/7 Çankaya/Ankara, Türkiye

Tel : (+90) 312 442 52 10

GSM: (+90) 530 108 99 76

Faks : (+90) 312 442 52 12

 www.kitapsaati.com.tr

 www.facebook.com/kitapsaati

 twitter.com/kitapsaati

 [instagram.com/kitapsaati](https://www.instagram.com/kitapsaati)

TEŞEKKÜR

Yüzmeyi bilmediğim halde atladığım okyanusun tüm habitatını, değerli bilgileri ve tecrübeleriyle bana sunan, gözlerim görmeden girdiğim o karanlık mağarada önüme geçip, tüm engellerimi itinayla kaldırdıktan sonra ışığıyla yolumu aydınlatan, bu yolda ilerlememi sağlayan; hikâyeme ve bana inanan, o mükemmel tecrübelerini benimle paylaşan, sonsuz sabırla benimle uğraşan, yaptığım her hatada sokak hayvanlarına mama bırakmam için bana ceza veren güzel yürekli öğretmenim, değerli editörüm Faruk Emre Özünlü'ye her şey için sonsuz teşekkürler. Minnettarım.

Bu zamana kadar her zaman desteğini hissettiren, her attığım adımda arkamda dağ gibi duran, kitabımı en başından beri her haliyle defalarca, gözleri kızarana kadar, bıkmadan okuyan, her anımı benimle paylaşan, gülümsemekten asla vazgeçmeyen hayat dolu adama, canım babama teşekkürler. İyi ki benim babamsın.

Bana her zaman doğruyu gösteren, o müthiş mantığıyla yolunu çizmemi sağlayan, hep yanımda olan, çocukluğumdan beri beni ve karakterimi şekillendiren, farkındalığımı arttıran, bugüne gelmemi sağlayan, sevgiyi, saygıyı, hayatı öğreten koca yürekli kadına, canım anneme teşekkürler. İyi ki benim annemsin.

Varlığıyla gücüme güç katan, her şartta yanımda duran, sevincimde benden çok sevinen, üzüldüğümde benden çok üzülen, çocukluğumdan beri her anımda elimden tutan, "O olduğu sürece bana bir şey olmaz." dedirten, güven duygusunu öğrendiğim güzel adama, canım ağabeyime; sayesinde hayatıma giren, en kötü günde herkes kaçarken elimizden tutan, âşık kadına, canım yengeme; ve en önemlisi aşkın meyvesi, hayatımın neşesi, canımın içi yeğenime teşekkürler.

Tüm sinir ve stresime rağmen sabrıyla yanımda olan, ellerimi hiçbir koşulda bırakmayan, desteği ve varlığıyla bana güç veren, her vazgeçtiğimde güzellikleri gösterip beni ayağa kaldıran, üşüdüğümde sarılan, ağladığımda gözyaşlarımı silen, bana sevgiyle, aşkla bakan, neşe dolu güzel adama, yol arkadaşşıma, canım Ege'ye teşekkürler. Hep dans edelim.

Hâkimle karşılaşıp o kalemi almamı sağlayan, mesleğimin ilk hikâyesini oluşturan sevgili teyzeme; onca dosya arasında beni yanına çağırıp elime, bugün hâlâ sakladığım o kalemi tutuşturan adımı bilmediğim hâkime,

Mesleğimin en başından beri tecrübeleriyle gelişmeme yardımcı olan, ilham aldığım binlerce yıkılan hayata tanık olabilmemi ve ve farklı pencerelerden hayata bakan, a'dan z'ye binlerce insanla karşılaşmamı sağlayan, ben fark etmeden ruhumu besleyen, hiç büyümesem de beni böyle kabullenen değerli Av. Tülay Bekar'a,

Yazılarımı takdir edip beni ilk keşfeden, bugün özgüvenimi borçlu olduğum canım edebiyat öğretmenim Bengü Ersöz'e,

Beni üçüncü kızı gibi kabul edip, sorgusuz sualsiz tüm teknik bilgi ve çevresiyle kitabıma katkı sağlayan tek t'li, tek l'li Atila Akkaş'a,

Her zaman yanımda olan, desteklerini en başından beri hiç esirgemeyen, kitabımı okuyup güzel fikirlerini benimle paylaşan, beni güçlendiren, varlıklarına şükrettiğim; canım halam Gülder Tümer'e, oyun arkadaşım Cansu'ya, en yakın arkadaşım Sevil'e, küçük kardeşim Hazal'a, güzellik abidem Gözde'ye, yumurtamın yarısı Melodi'ye, aşka inancımı körükleyen Nemre ve Canberk'e, canım Gülüm'e, canım tasarımcım Kaan'a, canım Zeynep'e, canım Tuğçe'ye, canım kuzenim Başak'a, canım Ezgi'ye ve Sezgin'e, canım Gamze'ye, canım Sevgi'ye, canım Naz'a ve beni ben yapan, hayatıma ve kalbime dokunan, diğer tüm dostlarıma,

Bu kitabı yazmamda bana ilham olan tüm hayatlara,

Ve son olarak bu kitabı okuyan ve okuyacak tüm okurlara sonsuz teşekkürler.

İyi ki karşılaştık.

ÖNSÖZ

Yaklaşık 10-11 yaşlarındaydım. Teyzemin bir iş davası vardı, neden olduğunu hâlâ anlayamadığım bir şekilde beni de yanında adliyeye götürdü. Birlikte adliyenin soğuk koridorunda oturuyorduk, henüz ona sıra gelmemiştir. Mahkeme salonunun kapısı aralıktı, sonradan mübaşir olduğunu öğrendiğim bir adam sürekli çıkıp koridorda isimleri bağırıp içeri giriyordu. Anlamsızca bakıyordum etrafıma. İçeride kürsünün tepesine tüm heybeti ve burnunun ucuna düşmüş gözlükleriyle oturmuş, hafif kır saçlı hâkimi görüyordum oturduğum yerden. Nedensiz bir korkuyla gözlerimi kaçırdığımı hatırlıyorum. Bir ara yine dönüp baktığımda işaret parmağıyla bana doğru “gel, gel” yaptığını fark ettim. Kalbimin atışı hızlandı ve hemen kafamı başka yöne çevirdim. Sonuçta beni çağırması mümkün değildi. Bağırın adam geldi yanıma, “Küçük hanım, hâkim bey sizi görmek istiyor.” dedi. Heyecandan hemen oradan koşarak kaçmak isterken teyzem, “Gökçe hadi kalk, aa ne ayıp.” diye dürttü beni. Elim mahkûm kalkıp mahkeme salonunun içine girdim. Hâkime doğru gittim. Babacan bir tavırla “Gel bakalım küçük hanım, kaç yaşındasın sen?” dedi. Ben neredeyse tüm bildiklerimi unuttuğum. Bir süre es verdikten sonra çıkabildi ağızımdan kelimeler; “On,” diyebildim yalnızca. Aramızda bir diyalog geçtiğini hatırlasam bile neler konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum; ama sonlara doğru, “Demek öyle, ee söyle bakalım, büyüyünce ne olacaksınız?” diye sordu. Ondan birkaç yıl öncesine kadar dansöz olmak istediğim için yeni bir gelecek planı yapmadığımdan olacak, tüm heyecanımla “Bilmem.” dedim. O zamanlar bana devasa gelen o kürsüden indi aşağı, yanıma geldi. Cübbesinin altına giydiği ceketinin iç cebinden bir kalem çıkarıp elime

tutuşturdu. “Eğer hukuk okur avukat, hâkim ya da savcı olursan ilk imzanı bu kalemle atarsın belki, benden sana hatıra kalsın.” dedi. Sonra koca yanaklarımdan öptü. Gülümsedim. O zamandan beri değışmeyen tek şey koca yanaklarım ve hâkimin kalemi.

Evet, hikâyenin sonunda tahmin edileceği üzere hukuk okudum. Yaklaşık 4 yıldır avukatlık yapıyorum ve ruhsat başvurum esnasında o kalemle attım imzamı. Hâlâ saklarım.

Mesleğimin manevi değeri çok yüksekti o zamanlar benim için. Tesadüfüm güzeldi, hikâyem vardı bu mesleği seçmek için; ama hayatı deneyimledikçe zorlandığım çok an oldu. Ceza ağırlıklı çalıştım başladığımdan beri. Büyük bir manevi tatmini olmasının yanında psikolojik olarak çok zorlandığım da oldu. İlk başladığımda geceleri rüyalarım giriyordu dosyalar, bazen dayanamayıp ofiste odama kaçıp ağlıyordum duyduklarım karşısında. İnanamıyordum. Birkaç kere bazı müvekkillerim bana sarılıp ağlamaya başladığında kendimi tutamayıp onlarla birlikte ağladığım bile oldu.

Duyduklarım karşısında “İnsanoğlu daha ne kadar cani olabilir?” dedikçe beni her seferinde daha da şaşırtmayı başarabiliyorlardı. Her seferinde daha da acı verici oluyordu. Kulaklarım bile acıdı.

Yüklendikçe yüklendi sırtıma, ağır gelmeye başladı. Taşıyamaz oldum içimdekileri. Taşıyamadıkça yazmaya başladım. Sanki satırlara döktükçe, kendimi yüküm azalıyor gibi hissetmeye başladım. Her bir satır, her bir çuvalın sırtımdan inmesi gibiydi. Bir çeşit psikolojik tedavi geliştirdim sanırım kendim için. Sır yükümlülüğüme sadık kalarak anlatmaya çalıştıklarım beni her seferinde rahatlattı. Aslında duyup inanamadıklarımı not ederek başlamıştım. Bu noktaya geleceğini hayal bile edemezdim. Yazdıkça sanki onları ifşa edip başkalarına ilaç olmasını sağlayabiliyordim. Kötülükten ilaç yaptım. İçim soğudu.

Ama şimdi kaygılarım var. Yalnızca kendimi rahatlatmak değil amacım, söylediğim gibi ilaç olabilmek.

Bu kitabı okuyan herkesi bir nebze olsun hayata bağlamak, bir nebze olsun kalplerine dokunmak, bazen çaresiz hissetmelerinin önüne geçmek, ön yargılarından sıyrılabilmek, toplum içinde insanları yargılayıp ötekileştirmelerinden vazgeçirmek. Bu kitabı okuyan o kişi ayrıca, suçlu ve suçsuz ayırımını yargılarından sıyrarak yapabiliyorsa, aynı gökyüzünün altında yaşadığımızı unutmuş olsa bile tekrar hatırladıysa, amacıma ulaşmışım demektir.

Bu satırlardan sonra, kötülüklerle başa çıkamayacağımızı hissettiğimiz anda bile, çaresiz olmadığımızı kabul ettiysek, iyiliğin bizi bulacağına hâlâ umutla inanıyor ve bekliyorsak, direniyorsak sonuna kadar, tüm bu hisler kapladıysa içimizi, işte o zaman doğru bir şeyler yapmışım demektir.

5 gerçek hayat hikâyesinden ilham aldım. Onları seçtim, çünkü kalbimin en derinine onlar dokundu. Bu 5 kişinin birbirleriyle tek ortak noktası var aslında; hepsi toplum mahkemesinin mağdurları. Hukuk önünde adalete hesap verirken bazıları suçlu, bazıları suçsuz konumunda olsalar bile aslında hepsi mağdur.

Tabii ki hikâyemde bir birleşme var, tabii ki tesadüfler var ancak, bu tamamen kurgularım neticesinde ortaya çıktı.

Asıl amacım önyargularımızdan sıyrılabilmek, şükredebilmek, mutlu olmayı seçebilmek.

Ancak, diğerlerinden (evren, enerjiyi kullanma, olumlama gibi kitaplardan) bir farkı var. Ben gerçek çaresizliklerin sonunda hayata tutunan o sınıksız elleri seçtim. Sokakta yanından geçen o adamı seçtim, ağacın köşesine oturmuş ağlayan o kadını seçtim. Seni seçtim. Hayal et, demiyorum; sen edemiyorsan yaşanmışı var diyorum. Gösteriyorum.



GİRİŞ

Bir bebeğin dünyaya gözlerini açtığı ilk an gibi olağanüstü bir buluşmanın sahnelendiği, yeşil ve mavinin başrolde olduğu, insana huzur veren bir yerdi. Tabiatın varlığına canlılık katan, ona nefes almayı vadeden yeşil ve mavinin en doygun olduğu, sessizliği bozan renkli kuşların şakıdığı muhteşem konçertoyu mutlulukla dinleyebildikleri o yerdeydiler. Deniz ve orman buluşmuş, “Bir bütünün parçaları nasıl olur da böyle muazzam şekilde bir araya gelir?” sorusunu sorduracak kadar olağanüstü hissettiren tabiatın merkezine yapılmıştı umut dolu o ev. Evin salonunun tam ortasından bir ağaç gövdesi yükseliyordu gökyüzüne.

O salondan koşmaya başlamışlardı ormanın derinliklerine doğru. Arka arkaya sıralanmış, nefes almadan koşuyorlardı. Bu koşu daha çok, bir şeylerden kaçtıklarını ispatlıyor gibiydi. Neden kaçıyorlardı? Kimden? Öyle hızlılardı ki arkalarına bakmak için bir saliseleri bile olmadığını biliyor, hiçbiri dönüp bakamıyordu. Aralarından bazıları avazı çıktığı kadar bağılıyor ancak, kimseye seslerini duyuramıyorlardı. Ormanın derinliklerine koştukça çeşitli yerlerde insan kalabalıkları görmelerine rağmen, sanki görünmez olmuşlar gibi, bir kişi bile dönüp onlara bakmıyor, biri bile oralı olmuyordu. Hepsi kan ter içinde nefessiz kalmış ama nefes almak, dinlenmek için bir an bile durmadan koşmaya devam ediyorlardı. Daha ne kadar kaçmaları gerektiğine dair birinin bile tek bir fikri yoktu. Dayanabilecekler miydi? Neydi onları böylesine kaçmaya iten? Peşlerinde kuduz yırtıcı hayvanlar, heyulalar, korkunç devler böğürüyordu sanki öyle bir korku içinde koşuyorlardı. Koşarken önlerinden, arkalarından, yanlarından kurşunlar geçiyor; ama hiçbirine isabet etmiyordu. Sanki büyük bir

savaşın içinde habersiz ve günahsız kalmışlar; ama yine de hedef gösterilmişlerdi. Her birinin göğüs kafesi durmadan inip çıkmaya başlamış, bacaklarını hissetmez olmuşlardı. Hissedemedikleri bedenleriyle nefessiz koşmaya devam etmek zorundaydılar. Tehlikenin farkında olup aynı anda ne olduğunu nasıl bilemezdi insan? Hayatlarının en korkunç saatlerini geçiriyor; ama hiçbir yere varamıyorlardı. Gittikleri yolun sonunda onları ne beklediğinden habersiz, ufukta karşılarına çıkacak tehlikeleri, engelleri, güçlükleri bilmeden kaçıyorlardı. En önden koşan, birden yok oldu ve sırayla diğerleri de yok olmaya başladı. Hiçbiri önlerine çıkan uçurumu görmemiş, görseler bile hızlarını yavaşlatamadan düşmüşlerdi, uçurumun derinliklerine. Yutulmuşlardı derin bir yar tarafından. O yemyeşil otların, ağaçların ardına gizlenmiş uçurumu fark etmemişti hiçbirisi, birbiri ardına boşluğa teslim olmuşlardı, kendilerine sonsuz gelen bir yok oluş duygusu içinde... Sanki kendilerinin, dünyanın, evrenin en karanlık, en derin kuyusunun içine düşüyorlardı...

I.BÖLÜM



ACI KAHVE

Buzdolabının hemen yanındaki ufak boşluğa girmiş, tırnaklarının kenarlarındaki etleri yemeyi bırakmadan annesini izliyordu Dinç. Kanatıyordu yine parmaklarını. Canı yansa bile devam ediyordu yemeye, bir şeylerin hıncını onlardan alırcasına. Bu sırada annesi Tolunay, mutfakta bulaşıklarla cebelleşiyordu. Yıllarca yıkamıştı bulaşıkları; ama evde yıkadıkları çok daha basit, çok daha sadeydi. Gölgesini hissedip Dinç'e döndü, onu böyle görmeye dayanamıyordu. Parmaklarını kanatıyordu Dinç, buzdolabının boşluğunda annesini izlerken; sanki Tolunay'ın parmaklarını kanatıyordu. Anneydi o, çocuğunun acısını en derinden yaşayan bir anne. Boğazı düğüm düğüm, Dinç'in o haline gözleri dolu bakarken yüreğine dayanılmaz bir sancı yerleşmişti yine. Ne yapacağını bilmiyordu, onun neden bu hale geldiğini bilmiyordu; oğlunu, girdiği bu psikolojiden nasıl kurtaracağını bilmiyordu... Tutamadığı yaşlar, gözlerinden yanaklarına süzülürken o kahredici âna gitmişti yine hafızası, anlarından silip atmamak istediği o güne...

Yıllar önce dev gibi bir mutfağın oldukça büyük lavabosunda bulaşıkları yıkıyordu durmaksızın. Henüz elindekiler bitmeden yenileri geliyordu. Tolunay, ünlü ve zengin insanların geldiği o lüks restoranda aşçı olarak çalışmak için başvuru yapmış olmasına rağmen bulaşıkçı olarak işe alınmıştı. Başka çaresi olmadığı için kabul etmiş, evin iki kirasını çıkarmayı başarmış ancak, yaklaşık 2 aydır elleri suyun içinde kuru bir toprak kadar çatlak hale gelmişti.

O gün yine bir yandan çok sevdiği iş arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve şakalaşılıyor, diğer yandan insanların evlerindeki aksine

düzensiz ve özensiz şekilde yemek yedikleri tabakları yıkıyordu ara vermeden. Elleri acıyor ama asla vazgeçmiyordu Tolunay. O esnada kenarı hafif çatlak bir bardağı yıkarken elini kesti. Suyun içine doğru sızan kana bakarken, yıllar önce babasına kül tablası götürdüğü sırada halının ucuna takılıp düştüğü an kırılan kül tablasının parmağını kestiğinde hissettiği acı geldi aklına, aynı sızlıyordu. Babası çok sigara içerdi. Tolunay her zaman olduğu gibi dolan kül tablasını boşaltıp babasına götürürken kesmişti parmağını; ama babası onun parmağını saatlerce üflemiş, acımasına izin vermemişti. Keşke gitmese ve parmağının sızısını yine dindirseydi. Bu anların bile özlemini çekiyor, yine onun dizine oturup şarkılar söylemeyi her şeyden çok istiyordu. Belki çok sigara, belki başka bir neden, hangisi olursa olsun çok erken kaybetmişti babasını. Hiç yakıştıramamıştı ölümü. Annesi onlar doğduktan sonra terk edip gitmişti çoktan. Babası öldüğünde, ablası Çolpan ile baş başa kalmış ve ne yapacaklarını bilememişlerdi. Kafkasya'dan babasını getirememişlerdi belki ama yıllarca birlikte konuşup kurdukları hayali gerçekleştirmiş, Türkiye'ye gelmişlerdi. Buraya yerleşip bir ev kiraladıklarında ilk önce salonun başköşesine kalın siyah bir çerçeve içine oturtmuşlardı babalarını. O fotoğrafa bakıp iç geçirirlerdi ablası ile birlikte, hep çok özledi Tolunay. Babasını kaybetmenin acısını Çolpan'ın daha da derinden yaşadığını hissediyordu. Kalça çıkığı vardı ve yürüyemiyordu Çolpan, yürüse de çok zorlanıyordu, babası ona hep destek olmuştu. O da hiç çalıştırmadı ablasını, aynı babasının yaptığı gibi. Her işi denedi Tolunay; bebek baktı, temizlik yaptı, tezgâhtar oldu ama asla vazgeçmedi. Şimdi de bulaşık yıkıyor, parasını kazanıp evini geçindiriyordu. Sadece elleri... En çok onlar acıyor, su ve deterjandan kuruyup çatlıyorlardı. Durduk yerde kanyor, aralıksız sızlıyordu. En çok, canı yandığında, korktuğunda, elleri sızladığında ihtiyaç duyuyordu babasına. Onu bir yerlerden izlediğine şüphesiz inanıyor ve kendisini rahatlatıyordu. Yine bu sızıyla çok özlediğini hissettiği ve aklından geçenlerle dalıp gittiği esnada mutfağa patronun

girmesi ve bağırmağa başlamasıyla irkildi Tolunay gözleri dolu dolu. Patron:

“Bugünü mü buldun be adam hasta olacak? Hangi birine yetişelim, ben anlamıyorum ya! Yüz tane rezervasyonum var nasıl yetişecek bu siparişler? Nereden bulayım ben iki dakika içinde garson?” diye bağırıyor, sinirden çılgına döndüğü gözlerinden anlaşıyordu.

Bu esnada Tolunay duruladığı tabağı lavabonun içine bırakıp elini önlüğüne sildi ve naif bir tavrıyla:

“Şey, izin verirseniz bugün onun işini ben yapabilirim. Bulaşığı da hallederiz bir şekilde.” dedi. Kimse şaşırmadı atılğanlığına, bulaşıkçılık yapmak istemediği kesindi.

Taba renkli, robadan, dizinin hemen altında biten bir elbise vardı önlüğünün altında. Tolunay, tabiatın renklerini sever, kahverengi, yeşil ve taba renginden hiç vazgeçmezdi. Kahverengi, tüm itimatsızlığına, tüm karamsarlığına rağmen Tolunay için umut vericiydi, toprağın rengiydi. Bu renkler onu daha da güzelleştirirdi.

Patron Tolunay’a dönmüş, teklifin cazipliğini düşünürken önce Tolunay’ı süzdü baştan aşağı. İçinden, “Hoşmuş, bembeyaz ten, çekik, mavi gözlerle tipi de hiç fena değil. Hiç bu gözle bakmamıştım, niye bulaşığa vermişim ben bunu? Hem bu kız garsonluk ya da açlık için mi ne başvurmuştu.” diye geçirdi içinden, sonra tekrar sert tavrına döndü:

“Zaten başka bir şansım yok. İyi, tamam bugün sen garsonsun. Dikkat et. Bir aksilik daha istemiyorum. Herkes işinin başına.” diye bağırıp hızla terk etti mutfağı.

Aslında Tolunay, patronun o tavrından irkiliş ve strese girmişti; ama garsonluk işini kaparsa maaşı artacak ve yükselme ihtimali olacaktı. Sonra düşündü; “Yalnızca kirlerini temizlediğim, müşteri için sunuma hazırlanmış tabakları, mutfaktan alıp insanların masasının üzerine koymak ne kadar zor olabilir?

Başaracaksın Tolunay, heyecanlanma.” diye telkinde bulundu kendine. Siparişleri bile o almayacaktı.

Güzelliğinin yanında nükteli tavırları onu herkes tarafından sevimli ve gülünç kılardı. Arkadaşları da onunla şakalaşmaktan keyif alırlardı bu yüzden. Patron gider gitmez arkadaşları:

“İyisin gene, buldun yolunu, yürü be Tolu.” diye hep bir ağızdan gülüşerek bağışıyorlardı. Tolunay:

“Uf, iyice abarttınız ya, gidin başımdan.” derken çoktan alelecele bulaşıkçı kıyafetinden kurtulmak ve garsonlara özel dikilmiş kıyafetleri giymek için koşarak kaçmıştı mutfaktan soyunma odasına doğru.

Birkaç dakika içerisinde jet hızıyla döndü Tolunay ve mutfakta iş arkadaşlarına doğru, kollarını iki yana açarak:

“İşte karşınızda süper garson Tolunay.” diye selam verdi, kahkahalar ve alkışlar eşliğinde.

Sonra restoranın iç bölümüne geçti. Bir anda garson olmuştu; hal ve tavırları, heyecanını ve paniğini ele veriyordu. Herkes durumu şakaya vururken, ona Tolu ismini takmış ve samimiyetinin yanında kalbini de Tolunay’a vermiş şef garson Alper yanına yanaştı.

“Tolu, önce sakinleş. Bu işte başarılı olacağına eminim. Kendine güven. Ben sana senden daha çok güveniyorum, emin ol. Gel, insanlar gelmeden sana müşterilerin masalarına servisi nasıl yapacağını, boşları nasıl alacağını göstereyim. Senin için çocuk oyuncağı.”

Tolunay, Alper’in söylediklerinden sonra biraz daha rahatlamış halde işi öğrenmeye başladı. Şef garson, Tolunay’la oldukça ilgili ve ayrıca ondan hoşlandığı için işi en ince ayrıntısına kadar, ağır ağır anlatıyordu. Bu esnada ilk rezervasyonlu müşteri geldi.

“Tolu, bu sende. Şimdi, siparişten sonra servisi sen yapacaksın. Halledersin sen, inanıyorum. Hadi sakin ol.” dedi naif ve sevecen tavırlarıyla.

Tolunay daha iyi olmasına rağmen kendi kendini sakinleştirmeye devam etti. Hazırlanan siparişleri götürürken sırtının tam ortasından kalçasına doğru incecik bir çizgide boşalıyordu soğuk terler. Bu işi almak onun için bu denli önemli olmasa belki etkilenmeyecekti. Alper de bir köşede Tolunay'ı izliyordu. Oldukça başarılı olan Tolunay, şefinin ona söylediklerini harfiyen uyguladı. Sonrasında koşarak geldi Alper'in yanına:

"Nasıldı? Becerebildim mi?"

"Harikaydın, işte bu kadar kolay, bir zorluğu yokmuş, değil mi? Heyecan yapma sen, bu yeter; aynen devam!" diye cevaplar-ken rahatlatan bir hali vardı Alper'in.

Her şey beklediğinden de kolay geçiyor, hiç zorlanmıyordu. Sadece durmaksızın, arsız çalıştığı için ayak tabanları şişmiş ve ağrımaya başlamıştı. Kış mevsiminin o can alıcı ayazında bile ter döküyordu; ama vazgeçmemek onun hamurunda vardı. Müşterilerin biri gidiyor biri geliyor, neredeyse nefes almadan servis yapıyordu.

Saat akşam 10'a yaklaşırken artık Tolunay hem kendini kasmaktan hem de sürekli mutfığa girip çıkmaktan ayaklarının his-sini çoktan kaybetmişti, giydiği ayakkabılar da tecrübesizliğinin eseri-ydi, acısının tuzu biberi olmuştu.

Tolunay bu kez patronun dahi ihtimam gösterdiği o kalabalık masada oturan Şafak Bey için özel hazırlanmış, üzeri yeşilliklerle süslenmiş, henüz ateşi üzerinde, restorana özgü mantar soslu bonfile götürüyordu. Bonfileyle birlikte mutfaktan o masaya doğru yönelirken oturanları süzdü. Masada derin bir sohbet olduğu her hallerinden anlaşılıyordu. Şafak Bey'i önceden Tolunay'a göstermişti şef garson, o restoranda onu tanımamak diye bir durum söz konusu dahi olamazdı. Şafak Bey'e doğru ilerlerken, Tolunay incelemeye başlamıştı onu, üzerinde kendisi için özel olarak dikildiği belli, kaşmirden yaratılan harika bir takım elbise, ipek gömlek, büyük ve her yerden görülecek muazzamlıkta gri bir saat ve tertemiz koktuğu görüntüsünden belli bakımlı saçlarıyla oldukça dikkat çekiciydi. Bu esnada masada oturduğu arkadaşlarına, briç

oyununun Türk kökenli olup olmadığı üzerine çıkan tartışmalardan bahsettiğini fark etmişti Tolunay, babası da hep briç oynardı, kulak kesildi bu nedenle.

“Bir de Briç için Türk kökenli olup olmadığını tartışıyorlar, anlamıyorum, oyun 1890’ların başında Amerika ve İngiltere’de çıkmış bir oyun ki üzerine tezler, makaleler, kitaplar yazıldı.” diyordu Şafak; kendi söylediğine herkesten çok inandığı her halinden belliydi. Masada oturanlardan biri:

“Tabii abi. Neymiş, briç kelimesi ‘bir-üç’ten bozmaymış. Lan, herifler 1500’lü yıllarda oynadıkları whist oyununu evrimleştirdiler, biz hâlâ bir-üç diyoruz.” diye destekliyordu Şafak Bey’i.

Tolunay bir yandan ağır adımlarla masaya doğru ilerliyor, diğer yandan konuşmaların içinde babasıyla el ele kayboluyordu. Masaya yaklaştığı sırada hafif başı döndü, irkildi ama yürümeye devam etti. Masaya vardığında Şafak Bey’e doğru yönelirken, konuşmaların etkisiyle babasının hayali hâlâ gözlerinin önünden gitmemiş olacak ki önünü göremedi, ayağı masanın örtüsüne takıldı ve Şafak Bey’in üzerine elinde bonfile ile düştü. Şafak, hemen Tolunay’a yardım etmek istedi hiç öfkelenmeden. Patron koşarak gelmişti çoktan ve Şafak’a dönmüş özürlerini yalvarırcasına dile getiriyordu; ama Şafak:

“Tamam, önemi yok.” diyordu gözlerini Tolunay’dan alamadan.

“İyi misiniz hanımefendi?” dedi Tolunay’a.

Yalnızca kafasını salladı Tolunay, hem canı acıyor hem de konuşamıyordu. Şafak öyle bir bakıyordu ki ona, kalbi duracakmış gibi hissetti. Damarlarında akan kanın yavaşladığı kesindi. O kısacık zamanda aklından bir sürü düşünce geçiyor, duyguları yarışa geçmiş, saniyelerle değişiyordu. Nadir bulunan simsiyah gözleri vardı Şafak’ın, keskin zekâsı gözlerinden anlaşılıyordu. Hem korkutucu hem esrarengiz hem de etkileyiciydi. Tolunay kapıldı gitti ortamda oluşan sessizliğin içine.

Bu karşılaşmanın, hayatının en büyük acısını yaşatacağını nereden bilebilirdi ki?

ZİFİR-İ MAVİ

Şanslı günlerindeydiler, lüks bir araba girmişti içeri dev gibi gıcırdayan gri demir kapıdan. Ali'nin dişleri kamaşmış, tüyleri diken diken olmuştu her zamanki gibi. Her gün yağlıyor, yine de yaranamıyordu şu gıcırdayan kapıya. Ortak olduğu kuzeni Ekrem'e söyleniyordu durmadan kapıyı değiştirmeleri için. Arnavut kaldırımlarından oluşan, yokuşu dik dar bir sokağın hemen köşesindeydi oto tamir atölyeleri. Dükkânı, lüks binaların granit taşına benzetmek için kara beton yapmışlardı; malzemeyi toprakla arttırıp, ellerinde malaları, itinayla sürmüşlerdi her yerine. İşleri yoluna koyunca çırak almışlardı yanlarına. Araçtan inen adam:

"Hayırlı işler." dediğinde; Ali bu esnada araçtan inen şoföre doğru yöneldi:

"Sağ olası abi, buyur, neyi var arabanın?" diye sorarken, aslında araba içeri girerken çıkan sesteki problemi çözmüştü.

"Ya usta, yola çıktığımdan beri ön tekerlekten ses geliyor, sıkıntı olmasın, neymiş anlayalım diye yolumun üstüydü, girdim hemen." dedi müşteri.

"Tamam, bakalım sorun neymiş. Siz buyurun şurada bir çay için." dedi arka tarafı göstererek. Ali anahtarı almış, araca doğru giderken çırak koştu arkasından. Onlar birlikte arabayla uğraşırken Ekrem, müşteriyi, ona çay ikram etmek için, içeri kısımda bulunan ofis görünümlü bir masa ve bir kaç plastik sandalyeyle dolu odaya aldı.

Ali bu esnada aracı hidrolik liftin üstüne çekmiş, aracı kaldırıp ön tekerlekleri kontrol etmiş, eliyle koymuş gibi bulmuştu sorunu. Aracın tekerinde bulunan disk koruyucusu sac eğilmiş ve sürtme sebebiyle ses çıkarıyordu; gerekli onarımı yaptı. Çırak, aracı hazır hale getirirken, o da müşterinin yanına gitti:

"Disk koruyucusu sac eğilmiş, diske çarptığı için sesi muhtemelen burada duyuyorsunuz. Hallettik sıkıntı kalmadı." dedi.